47817

BASME

Diavolul cu Ghiare

D-zeu Moartea și Moșu

Preotul și Holera

Caporalul şi Soldatul

Păcală servitor

ŞI MULTE ALTELE

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „CONCURENŢA"
STRADA DECEBAL No. 11

www.dacoromanica.ro

BASME

DIAVOLUL CU GHIARE

D-zeu Moartea și Moșu

PREOTUL ȘI HOLERA

ȘI MULTE ALTELE

Omul dacă îmbătrânește
Ș'alui spinare se 'ndoește
Nimic nu mai poate face
Căci în pat mereu el zace

Hop top în galop
Dracu ici, dracu schiop
Dracu alb dracu cu ghiare
Fugi de el ca d'or ce fiară

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA CONCURENȚA OSIAS M. KLEIN
STRADA DECEBAL 11

www.dacoromanica.ro

Sfântul Gheorghe și Ostași

Toată ziua bubuise tunurile, și nu numai ale vrajmașului, ci și ale trupei amice.

Și cu bubuitul și căderea ghiulelelor, din cerul norat și presărat ici colea de corbi negri cobitori, care mereu concăneau asupra capetelor soldaților, sghinbuiți spete în spete, din cerul noros cădea fulgi deși de zăpadă.

Și era frig, ba chiar ger, asta făcea ca trupele să stea în repauz fără a se mai lupta în cea zi.

Printre mulți alți soldați se afla unul slăbuț, înalt și mlădios la trup întocmai ca o trestie.

Nu vorbea dacă nu'l întrebai, nu rădea, dar dacă priveai bine în ochii lui,

www.dacoromanica.ro

îi erau umezi, căzând când din când câte o lacrimă.

Căpitanul său 'l atlase, de multe ori îl chemase la dânsul întrebându-l ce are de'i trist, dar ca răspuns nu primea alt de cât: Nu am nimic să trăiți D-le Căpitan.

Soldați îl poreclise: de amorezatu.

Era Duminică, generalul ca să mai înfripeze oleacă de curaj în inimile soldaților dase ordin muzicelor să cânte, iar cei mai mulți și întinsese hora mare.

Din ordinul căpitanului, mai toată compania căuta pe amorezat, a'l lua la horă, dar peste putință le fură a'l găsi.

Căpitanul primise ordin a se duce la general, cari împreună cu alți ofițeri spre a se mai distra, o luară rasna pe câmpie.

Intr'o tufăserie auziră o voce; se înspăimântară cu toți la început, în urmă auzind că nu'i de cât unul din ai lor, se pitulară, ascultând ce vorbea acela singur. In adevăr auziră: D-ne d-ne, aruncă privirea ta spre compania mea ca să fie victorioasă. Cruță trupurile

www.dacoromanica.ro

camarazilor mei de a fi lovite de săgeţile vrăjmaşe.

O mare minune: Voce cerească se auzi: Mergi Gheorghe înapoi la compania ta, că ruga adresată mie a fost ascultată, victorioasă va fi compania ta.

Mulţumescu-ţi ţie D-ne că ai ascultat, ruga servului tău, şi zicând ast-fel după ce se mai închină, plecă.

Fără a vedea pe cei care ascultau, el porni şi printre ceilalţi camarazi ai săi se amestecă.

Ceneralul cu ceilalţi ofiţeri fără a'şi spune un cuvânt se despărţiră aşteptând fie-care a vedea dacă se înplinesc cele auzit sau sunt nişte păreri ale lor c'au auzit.

Ziua a doua sosi, inamicul cu înversunare se aruncă asupra acestor l'alţi dar minune Gheorghe, era soldatul cel mai retras, înfruntea companii fu.

Fără a avea teamă de moarte, cu o bardă în mână se repede cu furie asupra vrajmaşului, care îngroziţi o iau la fugă lăsând în urmă mulţi d'ai lor şi multe proviziuni.

Cea ce spuse D-zeu în ajun, se în-

www.dacoromanica.ro

plini, căci nimeni nu muri, iar vrăşmaşul fu gonit ne mai dând de urma lui.

Credeţi voi ostaşi în cel de sus, că crezând a voastră e scăparea, ast-fel se auzi fără a se vedea cine spune.

Unul din voi credincios este mie şi cu trupul şi cu inima, şi cea ce s'a făcut azi cu vrăşmaşul să piară ca cenuşa spulberată de vânt, nu a fost pentru alt de cât pentru apostolul meu Gheorghe; imitaţi faptele lui şi ve-ţi ajunge acolo, unde va fi el.

Toţi se ploconiră la pământ şi în urma multor rugăciuni făcute chiar pe câmpul de luptă, oştile se întoarse victorioase la vetrele lor.

Printre ostaşi Gheorghe credinciosul nu se mai afla, târziu îl găsiră mort în acelaşi loc unde se rugase în timpul răsboiului.

Mormântul lui fu în pădurice, florile pământului care mai de care'i acoperiră mormântul, iar ca cruce, semnul creştinităţei, salcia pletoasă era la capul lui.

www.dacoromanica.ro

Sfântul Andrei și Lupii

Anul vine, anul trece
Povestea cu drag vesteşte
La copii cât şi bătrâni
In fapte frumoase'i ţin.

Sunase de mult clopotul de la o mânăstire chemând pe credincioşi la ruga de noapte, dar sunetul clopotului nu era auzit, căci D-zeu pare voia să prăpădească lumea cu groasnicul viscol ce se svântura asupra pământului.

Nimic nu se zărea, iar de auzit, puteai înţelege destul de bine, că vecina pădure din faţa mânăstiri, se lupta din răsputeri cu viscolul. Zapada pe unde apucase a fi trântită de viscol, dacă nu se lipea bine de pământ, era bătaia de joc a viscolului ducând'o când într'o parte, când în alta.

www.dacoromanica.ro

De întrai în biserică, nu puteai vedea, de cât vr'o câte-va candele aprinse, iar la una din strâni, un bătrân călugăr citind. Nu se mai zărea suflet de om.

Bătrânul călugăr, cu toată vremea rea, el tot venise a'şi face rugăciunea de noapte, pe când tovarăşi lui nu se mai obosiră a se scula.

Clopotul încetase d'a mai fi tras, acu, se auzea destul de bine frământarea viscolului d'afară. Dar ce'i păsa bătrânului călugăr, pe el nu'l înspăimânta asemenea lucruri, credinţa şi toată gândirea lui era în D-zeu.

Cum 'şi isprăvi ruga, el eşi afară din biserică, dar când voi să se îndrepte spre casă, în faţă se întâlni cu o haită de lupi.

Animalele D-lui, unde vă duceţi şi ce căutaţi pe aci?

Ca prin minune, lupi se opriră, capetele în jos lăsară şi botul pe labe 'l puseră.

Sculaţi şi mergeţi cu mine spre casa mea, în timpul mersului D-nul mă va lumina, ce'i cu voi.

Şi porni călugărul, iar după el fiarele.

www.dacoromanica.ro

Ajungând în faţa chilii sale, cu tot viscolul, bătrânul călugăr îngenunchind, cu mâinele şi ochi către cer, zise: D-ne D-ne a tot puternicul, arată-mi ce voesc aceste animale de la mine.

O voce se auzi: Am zis ţie Andrei, stăpânul acestor fiare, ele 's flămânde cer de la tine mâncare.

Doamne Doamne, grea sarcină mi-ai dat, ce oare să le dau când eu nu am alt de cât buruiene, apă şi credinţă fără margini în tine.

Am zis ţie fiule, dă lor cea ce tu ai —, Amin.

Călugărul intrând în casă, scoase lor un braţ de rădăcini, iar într'o strachină apă.

Lupii se şi repeziră mâncând şi bând apă cu mare poftă, iar în urmă ridicând capetele către cer, incepu a scoate lungi urlete mulţumind celui de sns şi în urmă dispărând.

A doua zi, când ceilalţi călugări, se sculară, văzu în casa bătrânului călugăr o mare lumină.

Intrând înăuntru îl găsi mort.

www.dacoromanica.ro

Minune mare însă, înprejurul capului neînsufleţit, multe candele şi făclii aprinse se aflau, iar fără a fi văzut, voci multe cântând şi bine cântând pe adevăratul credincios al D-lui.

Toţi îngenunchiară făcând rugăciuni.

Cu mare cinste şi încântare cântărilor, slăvitul călugăr fu aşezat în biserică, unde i-se păstrară sfântul corp.

Acesta era sfântul Andrei.

www.dacoromanica.ro

Bulgarul arândași

Vrajbă Răsboi or ce ar fi
Basmu tot se va istorisi
Căci de urât luptătorilor
ar ține
Chiar când moartea'n ochi
le vine

Era noapte.

Din cerul înnorat cădeau fulgi mari de zăpadă.

Lătratul câinilor s'auzea, încolo nimic, căci miezul nopți era.

De colindai satul, intuneric peste tot era, numai la margine, cam aproape de pădure, unde se afla un bordei, la ciobul de geam puteai vedea o licărea-lă de lumină: era o candelă aprinsă

Și înăuntru dacă intrai, pe un pat tăcut din scânduri unde rogojina ser-vea de așternut, o femee încâ tânără,

www.dacoromanica.ro

care din cauza marei slăbiciuni numai semăna ca ființă omenească, ci ca o umbră de om, sta lungită pe pat, scoțând din când în când lungi oftări.

La capul ei un băețan veghea, întrebând'o din când în când:

Te mai doare mamă?.

Nu primea nici un răspuns, căci sermana femee nici că mai avea putere de a vorbi.

Of! mamă mamă, ce voești să'ți fac, n'am ce'ți da, am muncit din răsputeri, cărând eri, saci cu mult mai grei de cât puteam, și bulgăroiul ăla de moșier, înloc să'mi dea ceva m'a gonit spunându'mi că destul l'am mâncat acu iarnă. Doamne D-ne, aruncă'ți privirea și fă la un fel cu noi.

In casă, o trosnitură puternică se auzi.

Da, acesta'i un semn, dar la ce bun, văd ce are să se întâmple, fie numele lui bine-cuvântat. zise băiatul.

In sobă, un tăciune încă mai fâsâia, iar obielele băiatului, care cu ruptele opinci, erau trântite lângă sobă.

Un miros gros de arsură se simți în

www.dacoromanica.ro

bordei, băiatul, care încă veghea la capul maică-sei, se ridică și căutând de unde vine acest miros, mare'i fu mirarea când văzu că opincele mai mai erau arse, iar obielele aproape distruse de foc.

D-ne D-ne, ce o mai fi și asta, ce semne dai tu asupra mea—zise suspinând adânc băiatul.

Afară ningea mereu, fulgi mari de zăpadă căzută întimpul nopței, acoperise bordeiul făcându-l mai la acelaș nivel cu pământul.

Băiatul aruncând obielele și opincele în tindă, se întoarse iar lângă maică-sa. Și întinse mâna punând'o pe capul măsei, dar, o răceală îi trecu prin tot corpul.

Mama iubită murise.

Nu plânse băiatul, nici nu țipă, ci oftând adânc, luă paharul de candelă și'l puse la capul răposatei.

Se luminase de mult afară, încă ningea, iar viscolul acu începuse a se desmerda cu zăpada căzută pe pământ.

Cea dintâia grijă a băiatului nu fu alta, decât a se duce la moș popa a

www.dacoromanica.ro

spune de moartea mami-sei.

Preotul de-şi bătrân, milos la inimă, cum auzi, cum chemă pe dascăl spunându-i a duce steagul bisericei şi un sfeşnic, iar el luându-şi toeagul, prin nămetul de zăpadă, mai susţinut de băiat, mai sprijinit în băţ, ajunse la răposata.

Decum intră înăuntru, se văzu o stânjeneală la preot, până ce prinse a zice: Eu nu pot ceti eartămă D-ne că am îndrăsnit a veni, unde îngeri tăi slujesc.

Da dece nu citeşti taică părinte, întrebă băeatul.

Cum să citesc fiule, când maică-tei îi citesc ingeri.

O părinte părinte! cum să'i citească mami îngeri când ea ducea la biserica câte o lumânare de cinci parale şi când ea nu avea ce da de pomană.

Nu fiule, nu lumânările şi pomenele fac pe om iubit de D-zeu, ci inima cu care dai şi credinţa fără margini în cel de sus, zise preotul, dând a se apropia de răposată. D'odată se opri; Uite, mă opresc îngeri a mă apropia, mă duc să

www.dacoromanica.ro

spun și altora această minune, svon mare se dete prin sate, de astă minune, lume multă veni a vedea sumedenia de preoți sosi, cari numai ei văzând marea minune se închinau făcând multe mătănii.

Slujbe multe se făcu, lumea forfotea și să închina la marea minune ce vedeau și ei acu.

Mitropolitul țărei fiind înștiințat de această minune, sosi și dânsul, care înbrăcându-se în odăjdii luă a da o moliftă.

Lumea rămase uimită când la răspunsuri, înloc de auzi vocea dascălilor, vocii cerești s'auzeau.

Intre mulțime se afla și bulgarul arândași. D'odată un sgomot puternic s'auzi, lumea care forfotea, lemnită locului rămase auzind:

Multe a îndurat pe pământ această muere, cinstea ei, credință. In D-zeu, și nelăsarea d'ași batjocără trupul făcând blestămății cu moșierul vostru, D-nul i-a preferat un loc în raiul ceresc, Sufletul ei curat și nepătat, azi în rândul cetelor cerești este așezat.

Credeți în D-zeu și în numele lui; amin vouă.

www.dacoromanica.ro

Şi toţi cei de faţă văzu în urma acestor cuvinte spuse, cete îngereşti plecând de lângă răposată şi înălţându-se către cer.

Cu multe slujbe corpul răposatei fu înmormântat.

Bulgarul Moşier fiind faţă la toate aceste, se hotără din acea zi a face numai bine omeniri şi ca prima faptă bună luă pe băiatul la el, îl crescu îi dete învăţătură de făcu om din el.

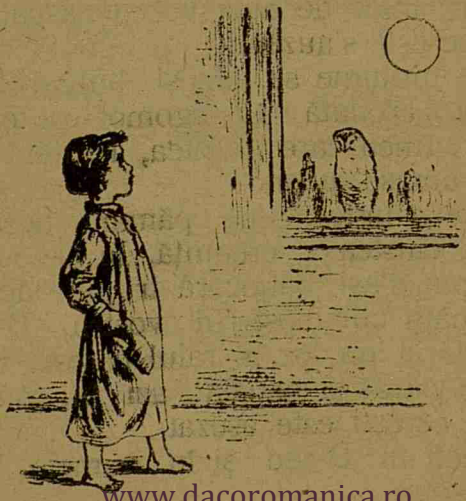

www.dacoromanica.ro

NUCUL ELELOR

Păsărică maestroasă
La chip of! ce frumoasă
In D-zeu de credeai
Tu atâta rău nu sufereai.

Nu departe de o pădure, în mijlocul unei câmpii se afla un nuc.

Şi acest pom, mare frumos şi umbros, când soarele era destul de arzător, obositul muncitor, găsea un bun loc, sub stufoasele lui crăci.

Nu departe de el, un pârâiaşi a cărui apă limpede ca cristalul, rostogolea cu ale sale valuri, mici pietricele, curgea sgomotos, întrebând când din când pe nuc: ce mai faci frăţioare?

Ce să fac pârâiaşi, dau adăpost călătorilor obosiţi, şi mă lupt cu soarele, a lăsa să se odihnească pe cei cari caută

www.dacoromanica.ro

odihnă sub crăcile mele, da tu ce faci?

Merg şi mă scurg strecurându-mă printre munţi şi păduri până mă vărs în râu.

In timpul acestei vorbiri, o păsărică se lasă încet la marginea pârâului şi dând să'şi bage ciocul în apă, scoase un adânc oftat.

Pasăre măeastră
Cu pene aleasă
Cu chipul frumos
Dece greu oftezi; aşa o întrebă pârâul
Hei pârău pârăiaşi
Ce'n lume tu laşi
Numa spumă şi pietrişi

Şi în inimi ascuţişi, cum să nu oftez când eu fată de împărat D-zeu ma blestemat, din figură omenească să iau pastă păsărească.

Oare dece frumoasa mea fost-ai tu aşa de rea, ca să suferi să'ţi schimbe figura, şi chiar a ta natură, îi răspunse pârâu.

Dacă este vorba de spovedit, eu din lume am pierit, în acest chip de păsărică, eu de nimeni nu mai am fricâ, şi ceva chiar şi mai mult, chiar dacă ar

www.dacoromanica.ro

fi să mă mut, pe alt ţinut în altă ţară, pe pământ pe o cărare eu nici odată nu voiu umbla, nici în acelaşi loc mult n'oi sta.

Dacă tu mă îngăduești, lângă tine mă primești; cu apa ta răcorită, de dorul ţări rău slăbită, eu să'ţi spun.

A fost odată un împărat.
Nici mărunt dar nici prea 'nalt
C'o faţă albă ca smântâna
Cu părul alb fuior de lână
Cu suflet nobil şi milos
Cu poporul omenos
Drept la fire cu ori-cine
Toţi îl cunoşteau prea bine
Ca soţie el n'avea
Căci de mult murise ea
Copilul ce'i rămăsese
D-zeu pe mine m'alese

Şi am crescut numai în bine şi în desfătările cele mai mari, dar când'i prea mare fericire, omul uită puterea Dumnezeească, şi nu numai atât, ceva mai mult huleşte faptele şi numele lui.

Aşa dragă pârâiaşi, eu am fost acea nelegiuită, care am spus: Cine tot spune minciuni că este D-zeu? ce D-zeu? eu sunt cea mai puternică, eu sunt D-zeu

www.dacoromanica.ro

pe acest pământ. In timpul când eu spuneam așa, a trecut un călugăr bătrân pe lângă mine și numa a spus: Dacă tu ești D-zeu opunăte porunci ălui din cer de a nu te prefăce într'o pasăre.

Și de cum zise, cum mă și prefăcu iată cum mă vezi acu. Și rătăcesc din loc în loc, sărind din pom în pom, înfricoșându-mă la cea mai mica adiere de frunză, a nu mă zări vr'un vânător spre a mă ucide.

Vezi dragă pârâiași cine sunt și ce viață am? cum să nu oftez tocmai din baerile inimei.

Văd că ai dreptate să oftez trumoasă păsărică, zise pârâiașu, da numai plânge, spală ochii tăi cu niţel cristal d'al meu că bun e D-zeu, el nici odată nu lasă pe cel care s'a căit de cea ce a făcut.

O! pârâiași, cred că mi-am ispășit păcatul, că de 10 ani de când tot străbat pământul rătăcind din loc în loc, fără culcuși fără odihnă și de multe ori chiar fără mâncare.

Nucul, care nu era departe, ascultând jalea păsărichi, luă cuvântul și spuse: Păsărico multă milă mi se făcu de

www.dacoromanica.ro

tine, eu am să te prefac iar în chip omenesc de cum erai mai 'nainte.

O Nucule! cât de recunoscătoare ți-aşi fi dacă ai face această mare pomană.

Nu pretind nimic de la tine fată de împarat ci numai să'mi asculți sfatul:

Vin de te sue pe o cracă a mea, tu, cum s'o înopta, să începi să oftezi din greu. Sub crăcile mele vin Elele cu ale lor regină, care înfi-ce seară țin sfat. Eu am să mă fac trist, care văzându-mă au să mă întrebe ce am, le voi răspunde: Nu a ajuns că ma pedepsit pe mine făcându-ma din fiu de împărat în pom, acu făcu și pe sora mea, din om, în pasăre.

De mă va întreba unde este, te voi arăta, care nici că se poate a nu te preface iar în figura ta de mai 'nainte.

Sue p'o cracă a mea.

Și se sui paserea, și de cum se înseră, cum începu a ofta.

Cam pe la doua cântare a cocoşilor, numa i-a c'o sumedenie de Ele, care de care mai frumoase. Da cum veni, pare cu toate se simțiră nu știu cum, căci Nucul care întot d'auna le spunea, bine a'ți sosit, el sta mut ca și ploat.

www.dacoromanica.ro

Rogute Nucule, ce ai de eşti aşa de trist, îl întreabă una din Ele, ce era regina. Cum să nu fiu oare trist, când lumea'i atât de rea, că nu s'au mulţumit că mă prefăcu pe mine din fiu de împărat în pom, mai o făcu şi pe sora mea în pasere.

Ore?, da unde este sora ta?.

Nu o auziţi cum oftează.

Cum, acea frumoasă păsărică de colo după craca ta?

Da.

O! şi pentru asta eşti tu aşa de trist fi vesel, că acu după sfatul nostru ţi-o facem cum era.

Şi numai stete mult şi isprăvind sfatul, numa zise regina Elelor:

Pasăre frumoasă făte în figură omenească şi mergi la palatul tău, şi zicând aşa odată toate Elele dispăru, da şi pasărea în figura ei de fată se făcu. Văzându-se ea aşa, dete a vorbi cu Nucul, ear nu primi nici un răspuns, care văzând aşa, surută pe Nuc, şi ducânduse la palat, mare bucurie avu tată-său când o văzu. Fata drept recunoştinţă îşi făcu un palat taman lângă Nuc.

www.dacoromanica.ro

Dece'i dracu negru

Negru a rămas dracu
Căci așa la tăiat capu
In călugăr să se facă
Și ponosul el să tragă.

In mijlocul unei păduri, unde picior de om rar străbate, se află o mânăstire. Nu să știa cine a făcut această biserică, dar după vechimea zidurilor, arăta că multe sute de ani a trecut peste ea:

Și această bisericuță avea ca slujitori, mulți călugări, cari mai de care dați cu totul credinței în D-zeu.

Nu de mult între întacina acestor călugări, un tânăr care spusese că'i tot călugăr de la o altă mânăstire, cari rugând pe stariți, fu primit în numărul celorlalți.

In fie-care zi, rugăciunea se făcea cu

www.dacoromanica.ro

mare smerenie, dar de când sosise acest călugăr, mulți strânși lângă el în loc d'a se mai ruga lui D-zeu, începeau a vorbi fel de fel de vorbe blestemate lumești.

Și să făcuse iubit de călugări, bătu-l'ar tămâia, căci diavol era, care fiind trimes de tartorul lor, executa ordinul lui a face pe acești credincioși ai D-lui, supușii tartorului lui.

Starețul monastiri cam mirosise și observase bine că călugări numai'și îndeplinesc cu sfințenie datoria, dar degeaba i-a mustrat el, căci mai rău tăcea.

Văzând el așa, numai'și dete cu ideia că lucru curat nu-i așa că într'o noapte după ce toți călugări se duse a se culca, el rămase singur în biserică și începu a se ruga lui D-zeu, ai arăta calea îndreptățiri călugărilor.

Nu se rugă mult, și auzi o voce: Fiule, cum ai simțit, bine ai nemerit, diavolul este între voi, voește a face râs de călugări. Ca să'l pedepsiți și altădată curagi să nu mai aibă a intra în locașul meu, să slujești tu mâine.

Să dai ordin ca nici un călugăr să

www.dacoromanica.ro

nu lipsească, şi când vei eşi cu Sf. daruri să zici;

Doamne D-ne, caută spre noi şi cercetează pe deavolul ivit în această biserică unde a intrat ca să'şi facă râs de supuşi tăi, dăi lui ca pedeapsă a-i se înegri faţa ca mohorâta noastră haină.

Şi vei vedea pe diavol că'i va pieri hainele călugăreşti după el, şi se va înegri ca ale voastre vesminte.

Şi făcu după cum auzi vocea cerească, dar când eşi cu darurile şi când isprăvi da zice ca să i-să facă faţa ca mohorâta noastră haină, d'odată ţâşni dintre călugări, ăl care venise de curând, cari căzându-i hainele după el, lasă în faţa tuturor să i-să vadă codibârla şi cornitele, şi înegrindu-se ca fundul căldării, o luă la fugă.

Călugări desmeticindu-se de cea ce văzu, luă la huidueli pe diavol cari pieri ca năluca.

Diavolul ducându-se la tartor, când ajunsă era mare sfat, toţi diavoli erau strânşi înprejurul stăpânului lor.

Minune mare, cum văzu şi privi la ăst diavol negru, de cum se înegriră cu toţi.

www.dacoromanica.ro

Tartoru văzând acestea, dete ordin supuşilor săi, ca să nu mai suferă şi alt-ceva de la D-zeu, să nu care cumvă să mai îndrăsnească vr'unul a călca prin locaşul lui D-zeu.

Ş'acu dracu a trimes
Pe unul din voi ales
Să'l ia peşcheşi plocon
P'ăl mai tânăr mai cocon
Meseria lui să'n veţe
Să'ncurce fire'n beţe
Flăcăi să dea înfete
Cu apă şi lanţ de bete
Şi să le încurce la horă
Pe flăcău să'l ia drept soră
Să le încurce la joc
Să le sărute cu foc
Să vă facă s'ascultaţi
Cu ochii încă holbaţi
Tot cea ce sus spusei
Căci un mincinos fusei.

www.dacoromanica.ro

Arhanghelul Gavrilă și D-zeu

La o răspântie de drum, în mijlocul unei păduri se afla o căscioară.

Și dacă teai fi interesat cine stă aci, sau dacă te duceai să ciocăni în ușa cele case, păi'ți eșea înainte un moșneag.

Era zi de vară, cerul sticlos, iar soarele arzător să răsfăța pe cer.

Călătorii care mai de cari se sileau a da de astă casă, căci știau bine, că fără nici o pretenție sau interes, ei sunt găzduiți atât ziua cât și noaptea.

D-zeu în aceste timpuri ci-că ca or ce muritor odată pe an, să da jos din cer și colinda pe pământ.

Zăduf mare era în acea zi, oboseala cuprinse rău pe D-zeu, care spre a se mai odihni se așeză sub umbra unui

www.dacoromanica.ro

copac, voind a adormi. In timpul acesta iată că din spre oraș trece un călător; care văzând pe D-zeu, că stă sub copac, fără a ştie cine este, îi spuse lui: Da bine măi omule, moș Ioniță primește în casa lui pe or-cine, ș'apoi la el ai unde odihni mai bine de cât aci pe pământul gol de ce nu mergi la el.

D-zeu, care nu ştia de ăst gospodar, numa răspunse drumeţului: D'apoi nu's din partea locului, nu ştiu şi nici că cunosc p'acel moș.

De este așa, hai cu mine bădie.

Şi s'au dus ei, care ajungând şi întrând în casă au dat de un moș îmbrăcat în haine preoțești, zicând drumeților:

Bun venit arătându-le chiar patul a se hodihni.

D-zeu văzând atâta bunătate, numa să luă la vorbă cu bătrânul gospodar, care tare rămase, uimit când afla că acesta este preot şi din cauza că lumea a fost atât de rea nevoind a'i da şi lui o biserică spre a sluji lui D-zeu, sa retras la astă răspânte lăsând a repauza şi da mâncare din ce avea şi el, tuturor călătorilor care voiau a se abate pe la el.

www.dacoromanica.ro

D'apoi bine părinte 'i spuse D-zeu, eu să fiu ca sfiinţia ta, cum lumea mi-a făcut atât rău nici nu i'aşi vedea în ochii. Hei bătrânule călător zise preotul: nu's oameni răi, căci ei fac cea ce primesc în capul lor da la cel de sus, bătrânul D-zeu care el nu se mai dă jos pe pământ a vedea nedreptăţile sale, el este vinovat; dar eu nu'l nemulţumesc şi nici nu mă jelesc de cea ce a făcut el cu mine, ochiul lui vede şi dacă pe mine ma nemulţumit, copii mei după a lui urmă 's fericiţi.

Oare, ai şi copii? îl întreabă D-zeu.

Da drumeţule, am doi băeţani, 'nalţi şi frumoşi ca doi brazi, unul muncitor iar altul mare ostaş.

Hei şi cu asta eşti mulţumit?

Mulţumit drumeţule, toţi să fie mulţumiţi ca mine, nu s'ar mai găsi nici unul care să hulească numele lui D-zeu.

Dumnezeu care ascultă cu mare dragoste cuvintele acestui bătrân, fiind rebedit de oboseală adormi

Sculându-se 'şi luă desaga, mulţumi de odihnă şi plecă.

Ridicându-se în cer şi strângându-şi

www.dacoromanica.ro

sfetnici ingeri și sfinți, îi întrebă dacă știu de casa de la răspânte, a lui moș Ioniță popa.

Intr'un glas răspunse că știu, îl cunosc, au odihnit și chiar au ospătat la el.

Bine, dacă a'ți știut de el și de marele lui bunătăți, atunci de ce nu mi-ați spus și mie? da de neajunsurile ce i sau făcut că fiind preot acel mare peste preoți n'a voit a'i da un locaș d'al meu a sluji și el?

D-ne D-ne răspunse Arhanghelul Gavrilă, am știut de suferința acestui om, dar fiind mulțumit în sufletul lui de copii săi, am spus că venind în această lume locul lui în ceata sfinților să fie, apoi necesită, a se mai găsi pe pământ și câte un ast-fel de om spre a da pildă și alții lor în mijlocul raiului să fie primit cu mare pompă când el va sosi acolo.

Acu D-zeu și ceata sfinților și ingeri se mai dau pe pământ căci nu are mai vedea, decât răutăți.

---

www.dacoromanica.ro

Turta Dracului

Cu copii nu intrați
In horă cu ei să jucați
Că de voi 'și bat joc
De râs vă fac pe loc.

Intr'una din zile, dracul fiind trimes de tartorul său pe pământ într'o afacere dete de niște pui de țiganii, cari se jucau cu pământ moale făcând plesnitori.

Cei veni diavolului, că oprindu-se lângă copii, îi întreabă ce fac acolo?

Unul mai îndrăzneți, luă cuvântul și spuse: Facem turta dracului.

Ia taci răspunse diavolui, cum'i oare aia.

Ba nu zău, ce nu știi, și de alt-fel te vedem negru la chip ca noi, d'al nostru ești; să'ți arătăm.

www.dacoromanica.ro

Măi danciule, dă un chibrit să'mi aprinz ţigarea, ceru băiatul cel mare, care aprinzând, făcu din ochi semn unui tovarăşi a'şi face o plesnitoare cu pământ mai moale, iar el spunând dracului să ţină mâinele împreunate pe piept, şi ochii ţintă în ochii lui, cu ţigarea hârşti îl arse la labe, iar cel-ant ţigan aci fu cu plesnitoarea în cap diavolului.

Diavolul văzându-se ars şi lovit, adică păcălit de copii o luă la goană în râsul copiilor zicând: Bine a zis cine a spus: Nu te băga unde nu'ţi fierbe oala, că o paţi.

www.dacoromanica.ro

Sporește-o Doamne!

Un țigan odată, nu băuse lapte, de când măsa 'l făcuse. Acu se întâmplă că în acel sat al lui, o muere să facă pomană, și între altele să dea de sufletul răposatului, la fiecare vas și câte o litră de lapte.

Țiganul neștiind ce'i aia lapte, întrebă muiere: la hasculță leleo, bună o fi dar ce, zău că nu știu?

Ce'i aia mă țigane?

Apăi ce nu vezi?—ia leaca asta de apă albă?.

Ce apă măi țigane, ăla e lapte?

Lapte?

Lapte mă țigane!

D'apoi dacă'i zice lapte la ce e bun?

Cum mă la ce'i bun?, la mâncare!

Dar mâncate-aș cum se mănâncă?

www.dacoromanica.ro

Apoi dacă vrei să'l fierbi, îl pui la foc şi 'l în[illegible]lzeşti, p[illegible] mămăligă în el, şi dăi băete ba[illegible]e pe bu[illegible]; dacă nu'l fierbi, pui pâine în el s[illegible]u 'l bei.

Ba am să'l fierb ca să'l mănânc cu mămăligă.

Si se duse ţiganul şi 'l puse la foc aşteptând să fiarbă.

Când să fiarbă, laptele ca tot laptele începu a se umila pe foc.

Ţiganul care se uita la el, numai putea de bucurie.

Işi ziceà el:

Dă Doamne dă.—Sporeşte'l Doamne, sporeşte'l!.....

Dar după cât-va timp, laptele tot dând în foc, numai rămase mai de loc în oală.

Ţiganul când văzu aşa, numai prinse şi zise:

Halal de tine Dumnezeuleo!... Tu mi'l sporişi, tot tu mi-l sorbişi!....

www.dacoromanica.ro

Strigoaica și Impăratul

Cerul când se va deschide
Și norii se vor desprinde
Tunete trăsnete va fi
Minciunile vor pieri

Miezul nopței de mult se anunțase, căci cocoșii cam rărise cântul lor. Duhurile rele umpluse văzduhul și pământul. iar stirgoii începuse a da pleoapele coșciugilor d'oparte eșind de prin morminte.

La marginea unei păduri se zărea o lumină; aci se afla paraclisul cimitirului; o bisericuță înconjurată de multe morminte având înăuntru multe sicriuri cu oseminte.

Impăratul acestui ținut nu de mult îngropase în acest locaș, pe iubita sa logodnică,

www.dacoromanica.ro

o fată tânără, care alta la fel nu se mai găsea.

Impăratul însă, cum sunt toţi bărbaţi zisa: Morţi cu morţi şi vii cu vii, aşa că se hotără a se însura, şi nu'i fu mare greutate găsi una bogată, dar nu aşa de frumoasă, ca cea dintâi.

Se făcuse nuntă mare se cheĭuise mult şi se petrecuse şi mai mult, acu însă sosi timpul ca ginerile cu mireasa să pornească la culcare, şi plecă.

Mireasa obosită adormi, ginerile însă pare aştepta, ceva, că nu se culcă.

Abia adormise mireasă, când înaintea împăratului apăru fosta lui logodnică îmbrăcată cum o îngropase. Impărate şi al meu logodnic, care'ţi este cauza de şezi aşa trist ? îl întrebă logodnica.

Impăratul înspăimântat voi să ţipe, dar o mână nevăzută îi acoperi gura; tot odată ea zise: Stai nu ţipa, de ce voeşti a deştepta pe cei ce dorm ?

Impăratul 'şi veni în fire şi rămase locului ascultând ceeace spunea Logodnica.

Vezi cât de mult ţiu eu la tine că în loc vii tu pe la mine, viu eu, dar asta nu ace nimic că cei care se iubesc nu trebuie sa ţie socoteală de aceste nimicuri.

www.dacoromanica.ro

Dar ce ai de te uiți încă speriat la mine. ce nu ți-a trecut spaima? întrebă logodnica,

O Doamne Dumnezeule! zise împăratul oftând din adâncul inimei, dece oare mai dai putere celor morți a învia chinuind pe cei care iubesc și au iubit câte o ființă?....., dece nu'i lași locului a se odihni?.

Da ce spui iubitule?, întrebă logodnica, nu am înțeles vorbirea ta, căci de teamă să nu te turbur, m'am retras departe de tine.

Multe vorbesc și multe am să mai spun, dar tot nu ai să mă înțelegi, căci odată ce pământul a căzut pe cosciugul tău, limbă și grai ca cei pământeni nu mai ai; și împăratul dând a se mișca din locul său, fu oprit de strigoaica logodnică zicându-i: mai stai în acest loc să mă satur privindu-te că tare'mi ești drag.

Șiroae de lacrimi fierbinți umplură ochii împăratului, oftând adânc din fundul plămânilor, moțăii din cap spunând: Mi-ai fost și tu dragă, te-am iubit ca un nebun, îmi reamintesc destul de bine de jurământul ce ți l'am făcut când erai să închizi ochii pentru vecie! dar tu ai dreptul acu să vii la mine, ai dreptul să mă chinuești, să mă omori chiar că am fost un laș, un netrebnic, călcând jurământul.

www.dacoromanica.ro

Tu mi-ai fost logodnica sufletului meu, tu mi vei rămâne de veci ; dar cât de netrebnic am fost; nici anul nu a trecut, trupul tău nu a putrezit şi eu am călcat jurământul însurându-mă. Da da răspunse strigoaica, cred că supărarea ce o văd pe faţa ta nu'i din altă cauză de cât că încă nu ne-am cununat, voi grăbi eu drăguţul meu, a se prepara mai iute cele necesare de nuntă, tu nu poci fiind prea ocupat.

Cucurigu, cocoşu s'auzi:
Strigoi, aci uu pot fi
Croapa pe ei 'i aşteaptă
După cum 'i e săpată.

Da da am să îngrijesc repetă logodnica, acu însă mă duc, auzi, cântă cocoşii şi nu am voe a sta mai mult.

Când eram lungită în pat şi Arhanghelul voit-a să-mi ia sufletul l'am rugat:

Sfinte părinte îndurăte pentru rugăciune. Lasă-mă să stau cât-va timp cu iubitul meu logodnic, să aud din a lui gură ce are să facă după moartea mea.

Sfântul s'a îndurat şi tu ast-fel mi-ai jurat:

Iţi jur pe tot ce voeşti
Dacă tu mă iubeşti

www.dacoromanica.ro

Eu înveci nu te-oi uita
Şi nici alta nu voi lua

Cred că 'ţi reaminteşti iubitul meu, văd că te ţii de vorbă, tu mă aştepţi, aştepţi pe logodnica ta ca împreună să facem casă, să ne iubim şi să trăim cum n'au trăit alţi pe lume.

Iar acu fiind prea târziu
Eu mă duc mâine reviu
Cocoşul a cântat de mult
Intr'o groapă mă afund

Şi spunând strigoaica logodnică aceste cuvinte, d'odată se văzu p'asa figura adâncile dungi ale cadavrului; figura se păli, pleoapele nu se mai mişcă, gura înţepeni, şi apoi întinzând mâinile în sus, un oftat puternic eşi din adâncul plămânilor săi, şi d'odată peri.

Toţi dormeau, prin palat nici o mişcare, ci numai prin lunga-i sală a palatului se auzea din când în când paşi greoi ai santinelei, şi zângănitul paloşului său.

Pare auzise el aşa ceva prin sală, dar cea ce se simţi santinela nu era care să'l înspăimânte, totuşi ca să fie încredinţat că nimic nu este, îşi lipi urechea de broasca uşei unde dormea împăratul şi ascultă.

Nu putu auzi de cât:

www.dacoromanica.ro

Iar acu fiind prea târziu
Eu mă duc, mâine viu
Cocoşul a cântât de mult
Intr'o groapă mă afund

Mă..... da cine o fi vorbind cu împăratul p'asta vreme? zise santinela mirată; eu ştiu că împăratul nici o dată nu şedea mai târziu de cât până la întâia cântare a cocoşilor şi acu văd că cocoşii au cântat a doua oare, e aproape a se crăpa de ziuă, şi el tot nu s'a culcat. E, hei! păi ce judec eu aşa şi nu mă gândesc: apoi când împăratul se culca de vreme, era sau nu însurat? A... cap! când n'avea omul cu cine să se mai giugiulească ce era să facă: Să doarmă, acu are cu cine şi d'aia stă. Dar când santinela reflecta aşa deodată o puternică trosnitură se auzi afară pe învelişi garda palatului înspăimântată eşi cu toţi să vadă ce s'a întâmplat; nimic n'au putut zări de cât o mare flacăre roşie eşind pe coşi, care în curând pieri.

Impietrit locului rămase împăratul, da apoi fără să'şi mai dea seama de el însuşi într'una repeta: Tu mi-ai fost prima mea logodnică, tu'mi vei rămâne pe veci.

D'odată isbucni în plâns, din plâns în râs, în joc, mergând lucrurile aşa că de zgomot mare văzând pe împărat aşa de

www.dacoromanica.ro

vesel şi dispus, crezu că poate din prea multă băutură, el însă nu s'a trezit, aşa că nu prea dete multă băgare de seamă acestui lucru, dar când văzu pe împărat că isbucneşte în plâns, se sculă din aşternut şi apropiindu-se de el, sguduindu-l puţin îl întrebă ce are?.

Împăratul în aiurarea lui răspunse:

Iţi jur pe tot ce voeşti
Dacă tu mă iubeşti
Eu 'nveci nu t'oi uita
Pân 'ce 'ngroapă voi intra.

Dar pentru acest lucru tu trebuie să plângi? întrebă împărăteasa, fii sigur dragul meu că şi eu te voi iubi pân ce îngroapă voi intra, căci aşa înţeleg a se mărita cineva, să se iubească până ce va intra în groapă.

Vin, vin iubitul meu lângă mine să ne culcăm, să te odihneşti puţin, căci tu eşti prea muncit şi din astă cauză nu te simţi aşa de bine.

Dar să viu, să 'mi odihnesc trupu-mi trândav care nu ştie de cât mâncare, şi odihnă;

Căci fiară este omul cât trăeşte
Pe acest pământ cât vieţueşte
Jură, fură se blesteamă
Fiu pe mamă se omoară.

www.dacoromanica.ro

Lasă lasă împărate conversația, vom vorbi mâine vin colea lângă mine, să te învelesc cu plapăma că poate îți este și frig, vin să ne culcăm, zise împărăteasa.

A dormi, e, a muri
A trăi, tot-una, a vieți
Când însă tu iubești
E bine să te odihnești.

Să ne culcăm, să dormim mult ca să nu ne mai sculăm de cât atunci când domnul va ordona; și se culcă împăratul.

De mult se luminase, era cam timpul mesei de prânz și împăratul încă nu se sculase.

Lumea nu era mirată de loc de această nedeșteptare, căci toți știau că după nuntă orcine se scoală mai târziu, așa așteptau în liniște deșteptarea împăratului. Mai trecu ce ce mai trecu, și d'odată împăratul sări din pat, care frecându-se la ochii întrebă:

Da cu cine m'am culcat eu, și unde sunt?

Impărăteasa care era deșteaptă luă cuvântul și spuse:

Cum-îmtrebi cu cine te-ai culcat și unde ești? cu cine era să te culci de cât cu mine, și unde să fii de cât în palatul tău?

A... da... da, am visat, of și ce rău vis

www.dacoromanica.ro

zise împăratul: Părea că m'am culcat într'o groapă cu o fată, m'am învelit cu pleoapa și pământul huruia asupra mea.

Și tot noaptea asta'mi părea că am plâns, râs și făcut câte alte lucruri neserioase.

Ba nu ai visat împărate, erai deștept ce n'ai vorbit cu mine, și ți-am spus să ne culcăm și tu m'ai ascultat și am dormit amândoi, zise împărăteasa.

Cum? tot ce'mi amintesc de cele petrecute în astă-noapte nu au fost vis? întrebă mirat împăratul?

Nu, iubitul meu soț, am fost și eu deșteaptă, te-am văzut, râzând, dansând și când ai început să plângi te-am scuturat puțin de umăr și mi-ai zis:

Tu mi-ai fost prima mea logodnică, tu'mi vei rămâne pe veci.

Ți-am răspuns da, și nu trebue pentru acest lucru să plângi.

Mi-ai reamintit când eram culcată în pat și stam pândindu-mă la fericire, că ai venit și mi-ai sărutat mâna, și în urmă te-am rugat să ne culcăm, care mai ascultat.

Împăratul care ascultă toate astea cu ochii duși în fundul capului și cu sprincenile încruntate, se ridică în picioare și prefăcându-se

www.dacoromanica.ro

că'i vesel, zise: Visele cu visele lor, noi dragă să ne vedem de treabă, şi plecă la afacerile lui.

Impăratul de şi plecă, în realitate se duse în fundul grădinei şi se aşeză pe o bancă.

Zăpada ce acoperise totul căci earnă era părea îmbrăcată într'o mantie albă, pământul, soarele care strălucea, lăsa razele sale să pătrunză printre crăcile copacilor albiţi de zăpadă dând un aspect feeric.

Impăratul încă de mult rămăsese pe banca din grădină, gândindu-se la mult iubita lui logodnică când din un boschet de copaci, ce era aproape de o pădure vecină, o pasăre cu totul numai în pene albe de o frumuseţe rară, aşezându-se pe o cracă a unui copac din faţa băncei unde sta împăratul, ast-fel glăsui:

Sunt logodită te-am iubit
Aseară la tine am venit
Te iubesc ţi-am jurat
Cuvântul tu ţi l'ai dat.

D'odată împăratul sări în sus şi voi să vadă bine cine a vorbit, dar pasărea de mult îşi luase sborul spre desimea pădurei.

Doamne Doamne, cine să fi fost acea pa-

www.dacoromanica.ro

sare, cum nu am fost mai isteț să o pot privi bine; dar cine alt să fie își zise împăratul de cât fosta mea logodnică. O voce femeiască se auzi din spre palat chemându-l, apoi în curând apăru împărăteasa, care întrebă ce caută tocmai prin fundul grădinei.

Ce să caut dragă, mă gândeam cum face un drum prin mijlocul pădurei, ca că oamenii să numai fie nevoiți a ocoli pădurea pentru a se duce în satul vecin, și tot gândindu-mă am întârziat pe aci.

Și după ce mai vorbiră ei câte ceva, find că se înoptase și era ora mesei de seară, se așezară la masă.

Ger mare afară, iar luna pe seninul cer pare că lucea mai tare.

Una din ferestrele sălei de mâncare da în grădină, și după cum era lumină afară din casă se putea vedea bine totul ce se mișca în curte.

Pe când ei mâncau, d'oparte după o cracă ce se întinsese până la fereastra sălei de mâncare, o ciocănitură ușoară se auzi. Impăratul dus pe gânduri la iubita lui, nu observase, împărăteasa îi trage însă atenția spunându-i: Privește, ia privește ce pasăre frumoasă a venit la fereastră?

www.dacoromanica.ro

Împăratul ridicând privirea. recunoscu pasărea albă din grădină; fără să vrea, un oftat adânc scoase și zise: Da da, e ia, ia.

Care împărate, întrebă împărăteasa.

O pasăre care am văzut-o și azi în grădina noastră, și zicând așa, se sculă ducându-se spre fereastră, deschizând-o.

Pasărea nu se știi ci din glas astfel grăi:

Poftă bună logodnic iubit
Eu i-ar la tine am venit
Domnul voe mi-a dat
Din groapă el ma luat.

Cum? zise mirată împărăteasa, această pasăre vorbește? ea nu-i pasare.

Ce vrei să fie împărățito, acu de cât o pasăre, răspunse împăratul.

Pasărea fără a se mișca din loc zise:

Pământul când acoperă trupul
Uitat este omul cu totul
Vii nu se țin de jurământ
Il spulberă ca praful de vânt,

O ce frumos glăsuește această pasăre! adevărat, aceasta nu'i pasăre, pare a fi o ființă omenească, zise împăratul.

Da împărate, nu ar fi bine să dai ordin s'o prindă și s'o avem la noi, întrebă împărăteasă.

www.dacoromanica.ro

Împăratul voi să răspunză dar fu întrerupt de pasăre:

Când suflă vântul
Eu sar mormântul
Când vine soare
Iubirea moare.

Ce vrei să spui prin aceste cuvinte. O frumoasa mea păsărică, întrebă împăratul.

Pasăre acum eu sunt
Logodnic 'n mormânt
Te-am iubit mi-ai jurat
Păn 'ce 'ngroapă m'au băgat.

O! amarnicul de mine, eşti tu..? tu mult iubita mea logodn că, vin, vin la sânu-mi care nici odată nu te va uita, vin de 'mi alină suferinţa, întinereşte-mă, vin fericirea luminei ochilor mei; lacrimele umplură ochii împăratului, iar mâinile în zadar chema pasărea căci luându-şi sborul încet, glăsui:

Fericit te simţi că eşti
Când iubeşti.
Mulţumit însă vei fi
Când lângă tine voi veni

In negura nopţi pasărea dispăru, în zadar mai căuta împăratul ca s'o zărească dar ea dispăruse.

www.dacoromanica.ro

Impărăteasa care rămăsese lemnită locului, nu zicea nimic dar dându-şi bine seama că acea pasăre este o fiinţă iubită a împăratului, întrebă:

Impărate împărate, deşi sunt măritată cu tine, dar tot mireasă sunt, fecioară curată am rămas, renunţ la cinstea ce mi se dăduse a fi soţia ta, vroi ca de azi în colo să mă numesc şi să fiu cu adevărat considerată surioara ta, aşa că împreună să mergem să căutăm pe aleasa inimei tale. Şi dacă bunul D zeu ne va ajuta ca s'o dovedim, eu mulţumită mă voi simţi să mă lăsaţi la o mânăstire

Impăratul văzând atâta bunătate din partea ei, cu lacrimile în ochii îi ceru ertare de cajunsul ce ia făcut şi mulţumindu-i de una voinţă cu care s'a oferit, se sculară şi plecară, luând drumul cam pe unde văzuse că a pornit pasărea cea albă.

Şi sau dus, sau tot dus, trecând prin păduri şi prin văi, mâncând ce puteau şi bând apă de pe unde găseau.

Şi tot mergând ei aşa, au dat la poalele unui munte de o casă; ciocăniră la uşe.

Cin 'i? întrebă din năuntru.

Oameni buni, doi fraţi caută puţină odihnă.

Cum doi fraţi, de ce nu spune-ţi drept că

www.dacoromanica.ro

sunteţi însuraţi, gândita-ţi că nu vă ştiu eu?

Da cine eşti tu întrebă împăratul?.

Eu sunt zefirul, cel care străbat lumea în lung şi lat fiind de toţi lăudat şi iubit, ştiu ce căutaţi, şi bine aţi nemerit că numai eu vă o pot da.

Da în casă de ce nu ne laşi să intrăm, întrebă împăratul.

Eu nu am obiceiul a spune: intră sau eşi cel care vine poate intra şi va eşi, atunci când va voi.

Si în casă d'au intrat
D'un Făt Frumos au dat
Cu părul lung mătăsos
Cu chipul de înger frumos
Cu haine de aur îmbrăcat
C'un toiag, mii de fiori încoronat.

Bun venit zise Făt-frumos care sta tolănit într'un jeţ care nu se ştie din ce era făcut, că lucea, lucea... nevoe mare lăsând pe departe luciul briantului şi a diamantului; staţi luaţi loc.

Şi împăratul cu împărăteasa roti ochii în jurul odaei, doar doar o zări o urmă de scaun, dar nevăzând spuse:

www.dacoromanica.ro

Cât eşti de frumos
P'atât eşti sărăcăcios
Căci tot ochii am rotit
Şi scaun n'am dovedit.

Zefirul, căci el era Făt-Frumos, fără a se supăra, zâmbind răspunse:

Nu sunt sărăcăcios
Adevărat că's frumos
Scaune's multe
Pentru voi nevăzute.

Şi ca să'ţi adeveresc împărate că cele ce spun sunt aşa, te rog dă Laleaua şi Zambila cea roşie de oparte şi vezi nu'i un scaun acolo? apoi împinge puţin Tiparoasa şi cu Camelia dăle mai în colo şi vezi, nu mai găseşti încă unul.

Impăratul ascultă, şi dând 'n lături florile, găsi sub ale lor frunze şi flori două scaune, dar ce fel de scaune? împăratului 'i fu milă a sta pe el: erau făcute numai din flori de Nu mă uita. Pansele şi alte floricele.

Zefirul văzând ezitarea împăratului, îi spuse să stea, şi să nu aibă milă de flori că le va strica, la el în casă nimic nu moare; eu sunt împăratul florilor, eu le aduc veselie, ele 'mi datoresc iubire.

www.dacoromanica.ro

Si dacă împăratul se așează pe scaun, fără a mai zice ceva, rămâsese uimit tot privind la miile și milioanele de flori și floricele care umplea casa, nici pereți, da nici tavanul nu'i rămăsese ca mii de florii să nu fie agățate, având cele mai frumoase flori mirositoare. Tot privind, iar pe d'alta puternicul miros al florilor și dulcea adiere a zefirului, făcu pe împărat să adoarmă; împărăteasa mai slabă, de mult adormise.

Zefirul cum îi văzu adormiți, bătu din palme și imediat se ivi un mare vultur: Poruncește-mi stăpâne.

Vultur pasăre măreață
Regele păsărilor aleasă
Mergi și 'mi adu îndată
Pasărea albă moțată

Cum auzi acest ordin, vulturul se făcu nevăzut; dar nu după mult timp se și ivi cu o frumoasă pasăre albă ca zăpada.

Ordinul l'am executat
Al vostru serv. prea plecat.

Zefirul la aceste cuvinte spuse vulturului să plece, iar pasărei făcându-i un semn, se apropie de el, căruia îi spuse.

www.dacoromanica.ro

Tu fată de împărat
In groapă te-au băgat
Moartea însă s'a căit
De fapta cea săvârşit:
Pe Domnul ea a rugat
Viaţa pe loc ţi-a dat
In pasăre te-a făcut
Frumoasă cât a putut
Acu te rog fierbinte
Bunule şi iubite Sfinte
Indurăte d-o face iar fată
D'al ei iubit să aibă parte

Cum isprăvi aceste cuvinte, numai se auzo voce din cer veniţă: Iubitul şi mult credinciosul meu Zefir, ruga ta auzită a fost şi ceeace ai rugat Domnul ţi-a dat, Si pasărea cea albă se scutură d'odată din pene, şi nu trecu mult şi din pasăre, chip omenesc luă.

O fată cum rar, sau mai bine zis nici că se mai vedea una la fel cu ea, tristă la început având figura de mort, apoi din ce în ce sângele îi bujoră obrajii dându-i o frumuseţe ne mai văzută; glas prinse, şi întrebă: Da unde sunt? a cui o fi această frumoasă casă.

Zefirul fără a fi văzut, lăsa a adia puţin dulcea sa suflare şi răspunse:

www.dacoromanica.ro

Casa care tu o vezi
Şi în care acu şezi
E a zefirului iubit
Aci 'e şi al tău logodit

Doamne Doamne! fiva adevărat ceeace aud urechile mele? cum eu în casa Zefirului, şi aci să se afle şi mult iubitul meu Logodnic? unde? unde eşti scumpul şi mult iubitul meu? unde eşti? strigă, arătă-te, dă semn de viaţă. Si tânăra fată începu a'şi roti ochii împrejur: înadeavăr, nu după multă căutare zări pe împărat dormind.

Ca o leoaică, setoasă de iubire, se repezi la el, dar până se ajungă la el, zări o tânără alături de împărat. Acest lucru o făcu a se opri şi cugeta: Cum? cine să fie oare această fată sau femee? Nu cumva în timpul cât eu nu am fost lângă el, poate s'a însurat?

Da, da 'mi reamintesc, eu am fost bolnavă, poate am zăcut fără simţire şi crezându-mă moartă, el s'a însurat. Da nu chiar dacă ar fi aşa, eu tot am să'l iubesc, şi jur că'l voi iubi ca pe un frate, Să văd însă 'şi mai reaminteşte el de jurământ?, şi începu a cânta încet.

Îţi jur pe tot ce voeşti
Dacă tu mă iubeşti

www.dacoromanica.ro

Eu în veci nu te-ai uita
Si nici alta că voi lua.

Impăratul d'odată sări în sus, se frecă la ochii, şi împietrit rămase locului: Cum tu eşti aci?

Da iubitul meu logodnic aci, dorul ma mânat după tine.

Imparatului tot nu'i venea să creadă o socotea tot strigoaică, dar Zefirul care pândea fără a fi văzut, luă cuvântul şi zise:

Crede împărate în Cerescul Părinte, că numai el poate face asemenea minuni. Moartă a fost şi a înviat, fie numele Domnului bine cuvântat.

Impăratul auzind aşa, de grumajul logodnici se apucă, şi din sărutări numai înceta.

Si s'ar fi mai pupat ei dacă Zefirul nu glăsuia:

Omul care iubeşte
Şi când se reântâlneşte
Uită pe cel cu care a venit
Ce pe scaun a adormit

A...! aşa este zise împăratul, iată dragă, îţi mărturisesc tot adevărul: Tu murind, nu ştiu ce mi-a venit, ca într'o bună zi m'am logodit şi apoi însurat. Chiar în seara nunţii

www.dacoromanica.ro

ne putând dormi, fiind dus cu totul la tine, am stat îmbrăcat gândindu-mă la tine. Mult timp nu a trecut şi tu te-ai arătat.

Am vorbit cu tine, şi am jurat că tot te voi iubi.

Impărate, nu căuta a desgropa morţi; glasul Zefirului se auzi, spune iubitei tale, că cea care o vede lângă tine dormind nu a voit să-ţi mai fie soţie, ci soră. Văzându-te atât de amărât, a consimţit ca împreună cu tine să caute pe mult iubita ta, care'i faţă.

Fata auzind aşa, milă i se făcu de ea, care clătinând-o puţin o deşteptă.

Veselă şi voioasă sări pe gâtul fetei fosta strigoaică, şi fără a începe altă vorbă spuse;

Eu sunt măritată cu împăratul el nu ma iubit, te-a iubit, eu îl iubesc ca pe un frate acu el pe mine ca pe o soră, fii veselă şi vă iubiţi.

Nu dragă surioară atât eu cât şi tu, să'l iubim şi să trăim cu el ca nişte fraţii, mie nu'mi trebue ranguri nici bogăţii, eu l'am iubit, el ma iubit, ne va iubi şi de aci încolo şi vom trăi ca frate cu surori. Tu ce spui iubitul nostru frăţior?

Impăratul văzând atâta bunătate din partea la amândoi zise cu glas tare:

www.dacoromanica.ro

Dacă Domnul așa a voit
Să fiu însurat și logodit
Ca frate cu surori voi trăi
Până când ne vom sfârși

Amin, glasul Zefirului se auzi; Fericit și fericiți vor fi toți acei care se vor iubi, iubirea e viață lungă. Acu porniți pe drumul teilor înfloriți: că în curând dați de al vostru palat

Și dacă toți ș'a luat rămas bun de la Zefir mulțumindu-i dar fără al vedea, au pornit pe drumul spus și în curând au ajuns la palat.

Aci, numai s'au întins mese cu felurite băuturi, și au chemat mulțime de norod, care mâncau beau și chefuiau

Din capul mesei când norodul era mai vesel se sculă în picioare un bătrân și zise;

Dracul când s'a pârlit
D'alui limbă s'a lipit
Un tăciune și un cărbune
Taci mojicule nu mai spune

www.dacoromanica.ro

Regele Vânturilor și Copăceii

Câtă'i omul pe pământ
Și cerul conjurat de vânt
Basmele se vor povesti
Vor trăi cât lumea va fi

Urlă Crivățul, copacii cei mai groși par un lucru de nimic când sunt strânși de turbatul vânt.

Dar nici călătorii cari îndrăsneau a eșii de prin case, nu sunt mai puțin scutiți de mojicia Crivățului, căci în loc a merge pe dreapta cărare. drumul 'l fac înpleticindu-se.

Din cerul posomorât nu cădea nimic, dar deși namiază mare, era întuneric, pare se înoptase.

Și oamenii care aveau lemne se cunoșteau în sat, căci pe coșuri fum eșea, când cei cari nu aveau nici coceni, ale lor coșuri pare abia se zărea din învelișul casei.

www.dacoromanica.ro

Ziua fu de scurtă durată, noaptea cu a ei întunecime se lăsa ca un zătranic negru ce acoperă capul unei mueri plânse şi necăjite.

Crivăţul urlă, copacii cari mai pot, se înpingea în batjocură de vânt, alţii mai plăpânzi, ne mai putând opune sforţări contra auzind scoţând din al lor trup o pocnitură mai mare sau mai înceată după vârsta chinuitului, apoi un fâsâit ce dacă ai fi fost atent, seamănă cu ultimul răsuflat al omului ce se duce dintre cei vii.

Alături de un bordeiaşi crescuse doi copaci. Un Stejar şi un Ulm.

Şi nu erau mari; amândoi cât statura unui om.

Crivăţul în batjocura sa, nu observase pe aceşti copacii, dar nemai având de cine'şi bate joc, căci tot ce'i stase în cale, la pământ culcase, întorcându-se nu ştiu cum, zări copăceii.

A....ha! cum? voi v'aţi opus şi aţi avut atâta putere ca să mă întruntaţi pe mine? Eu vântul cel mai tare eu care nu am avut nici unul ca să se măsoare cu mine şi tocmai voi a'ţi avut îndrăsneala să'mi nesocotiţi puterea?—staţi că am să vă arăt eu.

www.dacoromanica.ro

Cei doi copaci când auzi pe crivăț spunând așa, le'ngheță sufletul, și de teamă se luară în brațe strângându-se cât puteau zicând: Ne-a sosit timpul să părăsim și noi frumusețea pământului.

Nu este adevărat, voi veți trăi, și sub umbra crăcilor voastre, mulți călători se vor odihni, o voce se auzi astfel glăsuind.

Ea așa fie voce nevăzută și necunoscută, dar auzișî ce zise Crivățul? spuse Stejarul,

Multe spune și puține face, după cum omul are un împăratat, unul mai mare de care toți știu de teama lui, asemenea și vânturile au un stăpân, eu sunt regele vânturilor; — și zicând așa, lăsă să se vadă o flință îmbrăcat de sus până jos în zale, cu coifu de aur în cap, cu soarele pe peipt luna în spate, făcând ca chipul cel frumos cu aste odăjdii să pară un înger.

Inlemnise copăceii, vru să zică ceva Ulmul, dar gura pare'i înghețase, dar totu-și Stejarul mai curagios, prinse a'l întreba:

Rogu-te cine ești tu?

Eu sunt, am spus vouă, regele vânturilor?

Dar ce te aduce p'aici, îl întrebară copacii?

Ce să mă aducă, frica voastră, și mila ce

www.dacoromanica.ro

am căpătat-o de voi când tremurați în fața crivățului.

Da, tu o să ai putere să ne scapi că crivățul e tare, el n'are milă, nu voește să știe de nimic.

Să vedem, zise regele vânturilor.

Nouă tare n'este frică că el n'are să te asculte.....,—da... iauzi vine, vine, auzi cum copaci pocnesc închizând ochii la mulți dintre ai noștrii,

Lăsați să vină eu mă voi așeza între voi, vă voi ține fără a mă vedea Crivățul, îl voi supăra atât de rău că de ciudă el care nu știe plânsul amărăciuni, va vărsa șiroae de lacrimi.

A.... ha ha! zise Crivățul apropriindu-se de copacii, nevăzând de cât pe ei, stați încă țanțoși în fața mea?

Da cine ești tu, zise regele prin gura Stejarului, ce gândești că dacă sufli ca un turbat și umbli ca un desmetic hoinărind lumea în lung și în lat, toți au să te știe de frică? mai întâi când vii lâgă cine-va, îi zici: Bună ziua, sau dai în vorbă cu cela, da tu, să'ți zic mult, nu ești, că te văd deslegat la limbă, prost să fii, nu ești, că știi să vorbești, știi însă ce socot că ești, mojic, om care te-ai

www.dacoromanica.ro

ridicat din ştie ce părinţi, şi dacă te văzuşi şi tu cu asta putere, voeşti să faci ca ţiganul: pe tatăl-tău întâi să'l strângi de gât.

Crivăţul când auzi aşa, feţe feţe de necaz se făcu, şi abia putu a zice: Cum mă voi prichindeilor, aveţi curajul să mă ocărâţi, să mă batjocoriţi, bârfeli care n'am auzit de când mama ma făcut, tocmai voi să'mi spuneţi aşa? şi odată din sprincene se încruntă, şi tare mai ţipă: Să pieriţi din faţa mea.

Nu'ţi mai face sânge rău, neam de oameni proşti, zise tot regele acu prin gura Ulmului, tot a nu fi văzut, numai care n'au cap se pot lăuda cu neputincioşi. La ce ţi-va folosi că noi vom muri, tu, dacă prin noi nu'ţi vei căpăta pedeapsa, de la alţi negreşit că vei fi răsplătit de cătrănitul tău suflet. Căci măi neam prost care urli fără rost, urâtule şi huiduiturile de oameni, gândeşti că pentru toate ale tale răutăţi D-zeu nu te vede? Şi afară de D-zeu, voi vânturile nu aveţi un rege de care ai teamă?

Am un D-zeu, nu am rege, eu sunt regele regilor vânturilor răspunse îngâmfat crivăţul - mojicul răspunse regele prin gura Stejarului, minţi şi iar minţi numai care spune şi se laudă mult, tu nu eşti regele vânturilor altul e regele vostru, tu eşti un supus.

www.dacoromanica.ro

După aceste cuvinte, un mare hohot de râs se auzi din pădurea de mai colo, iar Crivățul galben la figură, se scutură și zise: Da ce mai stau eu de vorbă cu voi și nu vă curăț de viață, se dete să se umflă dar când să verse toată furia asupra cestor copaci, apăru regele care zise: Stai nesocotit și lăudăros vânt, că acești copaci ai mei fii sunt dacă nu erau ei prin care să pot adeverii cele auzite din gurile celorl'lați că tu mă borfești n'ași fi crezut.— Fugi din fața mea, cum fuge Satana de mirosul tămâi, ordin însă să știi să ai: De azi încolo când vei trece pe lângă stejar sau ulm, cât de furios să fii, nimic și a ta putere să se înmoae în fața lor, fugi și pieri.

Voi copăcei trăiți și creșteți mari, că de crivăț nu mai aveți teamă. De atunci stejar și ulmi sunt dârji contra crivățului.

www.dacoromanica.ro

Nădragi

Mulți poate se întreabă de unde naiba o fi eșit acest cuvânt, când noi știm că se zice pantaloni și nu Nădraji. Păi iată de unde eu am aflat și acest lucru, cum am aflat multe că's de la munte și știu minciuni mari și mărunte:

O unguroaică se îndrăgostise de un român Și românul îsta cum'i obiceiul pe la noi, numa'i dete unguroaicei ca dar, o basma din cele cu mii pe flori pe ea, frumoasă că alta la fel cu ea nu se mai găsea.

Acu unguroaica ca să nu rămână mai pe jos, îi făcu și ea un dar.

Dar ce dar?—, ea o pereche de pantaloni Când veni românul unguroaica îi zise:

—Na....dragii mea, na.

Povestit de fiul meu Nini Popescu Str. Ecoului 80

www.dacoromanica.ro

Păcală Servitor

Un mosafir întrebă pe Păcală care era servitor.

D. Tândală e acasă?

Nu, s'a dus să facă bae.

Nu ţi-a spus când se întoarce?

A zis că n'o să stea mult.

După o aşteptare de câte-va ore,— Stă mult d-l Tândală, la ce bae e dus?

La Techirghiol!.....

Caporalul şi Soldatul

Caporalul: Cu dreapta se salută.

Un recrut salută cu stânga

Caporalul.— Salută cu dreapta leat, ştii care'i dreapta?.

Recrutul.— Nu domnule caporal.

Caporalul. Cum! dar cu ce mână mănânci?

Recrutul.— Cu dreapta duc lingura şi cu stânga bag pâine în gură;—cu amândouă.

www.dacoromanica.ro

A APARUT

şi cereţi pretutindeni

BUJOR HAIDUCUL

TINEREŢEA LUI TUNSU

Moartea Haiducului Tunsu

NUVELE ORIGINALE

Compuse de N. D. POPESCU

GULIVER

IN ŢARA PITICILOR ŞI URIAŞILOR

Se află de vânzare la:

Tipografia „Concurenţa“

Osias M. Kein

BUCURESTI, STRADA DECEBAL No. 11

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro